

Refleksjonsbrev for februar

Den siste tiden har vi sett og observert barnas møte med leire og hvordan dette materialet har hatt fokus i rommet og miljøet vi har på Saturn. Vi ansatte har også måtte gjøre oss kjent med leire, lese oss opp og bruke relevant teori og finne inspirasjon slik at barna også blir inspirert av dette levende materiale. Refleksjonsmøtene er en gyllen mulighet for dette og det å reflektere gjennom bilder og høre på lydopptak er lærerikt her. Hva sier bildene og lydopptakene oss? Hvilke fokus har barna? Ser og høres de engasjert og inspirert ut? Hva kan forandres eller utvikles?

«Pedagogisk dokumentasjon henger nøye sammen med et barnesyn der alle barn er kompetente, med evne, vilje og lyst til å utforske, leke og lære. Arbeidsmåten skal videreutvikle synet på hvilke forutsetninger i omgivelsene som har betydning og hvordan disse kan endres.» (Udir.no/læring-og-trivsel, pedagogisk dokumentasjon i barnehagen)

Gjennom lydopptak høres det at barn har mange tanker rundt leire og prosessen de er i som vi kanskje bare får med oss mindre deler av der og da, men i etterkant kan vi bruke barnas stemmer, tanker og ideer til videre prosess. I en gruppeaktivitet der barna skulle få male/lime på leira de hadde laget gangen før og som nå var tørket hører vi de snakker mye om konsistensen til slikkeren de skulle få bruke. «*Det ser ut som en slags leire*», «*det ser ut som gjørme*», «*æsj, det ser ut som bæsje*», «*det er så fantastisk med slikker*». Vi hører et barn si at hun tok på slikkeren, men at et annet barn svarer at det går bra, da må man bare vaske seg. De viser innlevelse, omsorg og omtanke til hverandre og hjelper hverandre på veien for å søke svar, løsninger eller nye måter å utforske på. Barna snakker også mye om hva de maler og bruker slikkeren til. Har de de samme tankene om hva leiren er nå som da de formet den eller har noen forandret sine tanker og meninger? «*jeg skal male skolen til*» sier jenta og da spør en gutt «*er det sfo og der også?*» «*nei, bare skole*». Men hva skjer med fargen på slikkeren? «*Den tørker og blir mørkere*».

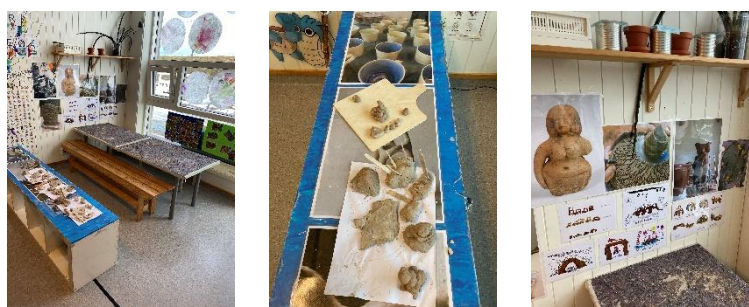

Alle barna har fått forsket, lekt seg, undret og fått litt mer erfaring med materialet leire, men vi utforsker i forskjellig tempo og på forskjellige måte. Noen blir fort ferdig mens andre holder på lenge. Vi vil utfordre barna med å tilføre andre materialer som man kan bruke til å forme og utsmykke leiren sin med. Vi ser at ispinner kan bli bein til dyr eller ispinnene inspirerer de til å lage kake eller is på pinne, og vi ser de lager mønster og hull. En leirklump starter som leire, men i prosessen kan den starte som “bæsje” og ende opp som en “treningsmanual”. Ved å bytte ut leire med papir kan vi se hva som skjer med slikker. Blir den like mørk som på leira og tørker den? Barna fikk kjempestore kaffefiltre til å prøve på og reaksjonene kom raskt. «*Arket ble veldig vått*», «*Det var rart å male på*». Et barn ville gni fingrene over arket etter at slikkeren var malt på og hun synes det ble veldig klissete. Ved å tilføre har vi allerede erfart at barna utvider sin måte å leke med leiren på og fantasien og kreativiteten vokser med dette.

«Gjennom arbeid med kunst, kultur og kreativitet skal barnehagen bidra til at barna har tilgang til ting, rom og materialer som støtter opp om deres lekende og estetiske uttrykksformer.» Rammeplanen s 51, 2017

Neste utfordring for oss ansatte er at barna selv tar initiativ til leire uten at vi må «pushe» på i den prosessen. Med leirkroken tilstede i rommet og at vi ser den hver dag håpet vi at barna etterhvert ønsket og foreslo selv leire som en aktivitet, men dette så vi ikke. Hva må forandres på for å oppnå dette og få fremmet barnas stemme i rommet? Må vi ansatte ta initiativ og begynne en aktivitet alene eller må møteplassen forandres på? Vi startet med å flytte leirkroken frem til et mer synlig sted på avdelingen der det er en lysere krok og mer åpent, samtidig som den er skjermet med en lav kallax-hylle. På veggene har vi hengt opp inspirasjonsbilder av kreativ kunst og bruk av leire. Vi merket allerede dagen etter at barna tok initiativ og var opptatt av bildene og snakket sammen hva de så! Når barn viser interesse, er det viktig at vi ansatte er til stede og legger til rette for at de kan leke med leire når etterspørselen er der. Vi ser at når et barn vil leke med leire, så kommer det ofte flere barn til. Vi hører også at de spør i etterkant om de kan leke med leire og vil fortsette prosessen de har begynt på. Det igjen betyr at å gjøre om på møteplassene eller forandre litt i det fysiske miljøet vekker også barns interesse og de blir sett og hørt.

«Hva slags materialer vi tilbyr, hvordan og hva vi innbyr til, og hvordan vi tenker om de situasjonene som oppstår, har betydning for barns kreative utforskning» Odegard s.223, 2015

Hvordan skal vi få leire til å bli en del av miljøet vårt når en prosess er påbegynt eller barn vil starte på noe nytt? Hva skal vi gjøre med leiren som er tørket og «ferdig» på en måte? Barn er nysgjerrige og synes det er vanskelig å kun se med øynene uten å ta på, så det å øve på det samtidig som en må se på at ting kan bli ødelagt er en lang læringsprosess. Da er det fint å kunne samarbeide og hjelpe hverandre

og reparere ting som blir ødelagt underveis i tørkeprosessen. «Lima fast den så den ikke blir ødelagt» (bruker slikker), «Nå har jeg reparert sin. Da blir han glad!» Vi lot leiren ligge igjen på bordet for å se hva som skjedde med den. Blir den kald, tørr eller hard? Før vi gikk fra bordet prøvde vi å la det vi hadde laget henge sammen som et symbol på fellesskap og med en tanke om at dette er med på å synliggjøre leire som en ny møteplass for alle.

Veien videre

Vi vil fortsette med leire og det å ha et fellesskap og få med barnas stemmer inn i prosessen, men klarer vi å holde barnas fokus oppe med den nye møteplassen? Det å tilby verktøy og åpne materialer som tilfører noe nytt er det interessant? Øker fantasien, kreativiteten og lysten til oss alle ved at vi tilbyr det? Og hva med de andre møteplassene vi har? Glemmer vi disse underveis?